

[Ole Bjørn Kraft.]

med hele systemets betimelighed. For os at se betyder restriktionerne nemlig i det lange løb en langsomt fremadskridende socialisering af produktion og handel. Vi er imod en sådan, og at regeringen må regne med, at vi med alle midler vil søge at bremse ethvert forsøg i denne retning, synes jeg skal siges klart.

Hvor vigtige nu alle disse spørgsmål end er, og hvor meget de end griber ind i den enkelte borgers og den enkelte families daglige tilværelse, tror jeg, vi alle føler i denne tid, at endnu større og alvorligere ting er sat ikke alene på vor, men på Europas dagsorden, spørgsmål, som kan komme til at betyde liv eller død for menneskene, for staterne og for friheden. I de sidste måneder har der vedrørende de udenrigspolitiske spørgsmål og alt, hvad der knytter sig dertil, fundet en vis afklaring sted. Det er, ligesom vi ser linierne tydeligere. Det gælder også den stilling, de kommunistiske partier indtager i dagens Europa. Ikke fordi man ikke længe har været klar over, hvad disse partier bar i deres skjold, men nu foreligger der endogså en tydelig bekræftelse fra deres egen mund — det gælder også det danske kommunistiske parti. Under tidligere debatter her i tinget har jeg sagt, at kommunisterne foretrak Sovjet-europa fremfor det nationale Europa, at den kommunistiske verdensrevolutions gennemførelse for dem var det alt afgørende og bestemte de midler, de i en given situation kunne tænke sig at anvende. Den tale, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen fornylig har holdt i det kommunistiske partis centralkomité, er kommunisternes egen bekræftelse på denne vurderings rigtighed. De har truffet deres valg, og de søger ikke længere at lægge skjul på det. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen er sandelig ingen Tito. I sin tale fraskriver han sig og det kommunistiske parti retten til selv-tænkning og til selvbeslutning, ikke blot på de rent politiske områder. Nej, det er næsten ligeegyldigt, hvilket emne det drejer sig om, politisk, videnskabeligt eller kulturelt — kaliffens ord er altid visdom.

Det må ikke være så nemt for det ærede medlem hr. Mogens Fog at gå ind under disse vilkår, men når man ser, hvor let det er lykkedes for det ærede medlem at finde sig til rette med begivenhederne i Tjekkosllovakiet, og hvor ringe vægt han, når det kommer til stykket, vil lægge på de parlamentariske former, lykkes det nok også for ham.

Konsekvensen af de tilkendegivelser, der

nu åbent foreligger, er den enkle, at man ikke længere kan regne med det kommunistiske partis loyalitet overfor landsmandskabet. Vi er hidtil uanset politiske modsætninger gået ud fra som en sikker og pålidelig forudsætning for alle partiers vedkommende, at hensynet til vort eget lands frihed og uafhængighed og selvbestemmelseret var det, der i de afgørende situationer bestemte partiernes holdning, at alle partier stod frit overfor fremmed indflydelse, således at de i enhver situation selv kunne træffe de beslutninger, deres samvittighed dikterede dem. Denne betragtning kan vi ikke længere anlægge overfor det kommunistiske parti. Det har på forhånd bundet sig til at følge retningslinier, der angives andre steder fra. Kommunisterne har besluttet at lade hensynet til en politik, der ikke hviler på det danske folks selvbestemmelseret, dirigere deres handlinger, og dermed er naturligvis forudsætningen for ethvert samarbejde brudt, og man må indrette sig derefter. Blot af rent teoretisk interesse kunne det interessere mig at høre, hvorledes man vil bringe sin holdning i overensstemmelse med de løfter, partiets medlemmer har givet, da de tog plads i denne sal. Overfor ethvert forsøg på at undergrave statens modstandskraft, ethvert forsøg på at bringe uorden og opløsning og at tjene fremmede interesser har alle demokratiske stater ikke blot en ret, men en selvfølgelig pligt til at forsvare friheden og demokratiet. Vi er blot vanskeligere stillet end diktaturstaterne, fordi vi naturligvis må tage hensyn til selve demokratiets væsen og indhold. Men helt våbenløse og uforberedte behøver vi ikke at være, og mit parti vil en af de nærmeste dage forhåbentlig få lejlighed til her i tinget nærmere at begrunde det forslag, vi har bebudet vedrørende spionagen og femte kolonne-virksomhed.

Et meget belysende og meget ejendommeligt eksempel på partiets afhængighed af en anden stats politik fik vi forleden, da det ærede medlem hr. Alfred Jensen erklærede, at hvis man ikke ville stemme for de russiske forslag i De Forenede Nationer om nedrustning og atombombekontrol, ville hverken han eller det kommunistiske parti give een øre til det danske forsvar. Borte er ånden fra modstandskampens dage; borte er erklæringerne fra befrielsesregeringens tid, og tilbage er kun ønsket om at vise sig ivrig i tjenesten for den internationale kommunistiske politik. Forhåbentlig vil det ærede medlem drage den fulde konsekvens af sine udtalelser. Efter denne erklæring indser det ærede medlem for-